

[Ragnhild Andersen.]

en Mand og (eller) hans med ham samlevende Hustru Aldersrente allerede fra det fyldte 60. Aar.“

Der er Grund til at vende sig imod, at der kræves et Flertal paa $\frac{2}{3}$ af Kommunalbestyrelsen til Afgørelse af, om en saadan Mand eller et saadant Ægtepar skal have Aldersrente. Det demokratiske er naturligvis, at det bliver en almindelig Flertalsafgørelse.

Hvad Forhøjelsen af Aldersgrænsen angaar, vil den møde mit Partis stærkeste Modstand. Kun Mennesker, der ikke selv kender det Arbejdstempo, som den højtærede Arbejdsminister dog daglig beklager sig over ikke er højt nok, kan forestille sig, at en Havnearbejder, en Jord- og Betonarbejder, en Murarbejdsmand o. s. v. i Alderen mellem 60 og 65 kan klare Arbejdet, følge Akkorden og beholde sit Arbejde. De danske Arbejdsgivere er ikke Filantroper. Her gælder det enten følge Trop eller forsvinde.

Naar man nu fra den højtærede Socialministers Side henholder sig til, at Beskæftigelsen er god og stigende, saa ved man ogsaa med alle de Erfaringer, som ikke mindst Rentenyderne og de Mennesker, som ser hen til at blive Rentenydere, maa tage i Betragtning, at Spørgsmaalet om Beskæftigelse er ikke noget, man kan tage Bestemmelse om paa længere Sigt paa den danske Rigsdag.

Vi har ikke mindst gennem 30erne oplevet Perioder med en kolossal Arbejdsløshed, som det ikke har været muligt at sætte effektive Midler ind imod trods nok saa megen god Vilje, og som Følge deraf vil det ikke være rigtigt at fastlægge Bestemmelser ud fra den Antagelse, at nu er Beskæftigelsen saa og saa god, og det vil den være langt ud i Fremtiden. Endnu har danske Arbejdere ingen garanteret Ret til Arbejde, og før de har faaet det, skal man heller ikke stille dem slige Ting i Udsigt, som at Beskæftigelsen nok skal holde sig.

I Spørgsmaalet om Vanskelighederne for de Mennesker, der naar op i den Alder, hvor de skal til at tænke paa Rente, er det vel særlig svært for Kvinderne. Den Rationalisering, der er foregaaet og i stigende Grad efter Krigen vil foregaa inden for In-

dustrien, betyder i første Række en skærpet Udnyttelse af den menneskelige Arbejdskraft, og det betyder, at ældre Kvinder ikke kan følge med og derfor kastes ud fra det Arbejde, den Maskine, de har arbejdet ved, uden Muligheder for at komme ind et nyt Sted. Jeg kan sige, ogsaa fordi jeg kender en Smule dertil gennem mit eget Arbejde i Metalindustrien, at for mange Kvinder gælder det, at de allerede i 50 Aars Alderen er saa udslidte, at de simpelt hen kasseres af Arbejdsgiveren. I det Øjeblik der er bare en Del Arbejdsløshed inden for en Branche, vil man naturligvis ikke se disse Kvinder paa Arbejdspladserne, men udelukkende have den unge Arbejdskraft. Først naar Beskæftigelsen er saadan, at det er umuligt at opdrive Arbejdskraft, kan nogle af disse Kvinder faa deres Chance, men naturligvis har de slet ikke de samme Betingelser for at følge med i Tempoet og det hele paa Arbejdspladserne, som den unge Arbejdskraft har. Derfor glæder det mig, at den ærede konservative Ordfører i alt Fald paa dette Omraade havde et Synspunkt, der var fremskridtsvenligt, idet han gik ind for, at man her skulde finde Vej frem til, at ogsaa Kvinder under 60 Aar fik Mulighed for at opnaa Aldersrente.

Ogsaa paa andre Omraader end hvad angaar Aldersgrænsen for Rentenyderne gaar Glansen af den højtærede Ministers Forslag, naar man begynder at beskæftige sig med dets Enkeltheder. Aldersrenteforeningernes, som jeg ogsaa finder, berettigede Krav om ens Rente over hele Landet og ens for Kvinder og Mænd er ikke opfyldt, selvom der for Landdistrikternes Vedkommende er sket en Forbedring gennem de nye Bestemmelser om Aftrapningen. Hvad er nu egentlig Motiveringen for, at Kvinder skal have mindre Aldersrente end Mænd? Paa hvilke Omraader kan man pege paa, at Kvinderne kommer lettere gennem Tilværelsen end Mændene? Er Huslejen billigere, er Skatterne billigere, er Sygekassen billigere, er Levnedmiddelpriiserne lavere for Kvinderne end for Mændene? Det er ikke Tilfældet, og naar det ikke er Tilfældet, saa er det urimeligt, at man stadig gennem hele den sociale Lovgivning rammer Kvinderne ekstraordinært derved, at saavel med Hensyn til Aldersrente som Invaliderente som ogsaa i alle andre Grene af den